

Acció CIUTADANA

SETMANARI REPUBLICÀ FEDERAL

Olot, 8 de Novembre 1930.— 5 ptes. l'Any. Número solt 10 cts.—Redacció i Administració, Concentració Republicana—Any I.—Núm. XXXVII

Jesús tot sol va treure als mercaders del temple; tot un poble no es veu capaç de treure els seus falsos redemptors municipals.

Responsabilitats?

EL nostre company, A. Dot i Arxé, en un treball publicat en aquestes mateixes columnes, es lamentava de la forma poc escaient, més abans incivil, de comportar-se alguns senyors que es creuen representar el poble, però que afortunadament aquest és ben lluny de compartir les seves responsabilitats governamentals i per tant, la seva poc assenyada actuació no esquitxa pet res la honorabilitat del poble, el qual ben segur no se sent poc ni molt representat en llurs persones.

La sessió a que assistí el nostre company fou més abans un escarni a la serietat; es portaren les discussions dels assumptes, sota la pressió d'una passió tan descordada, que, segons les nostres referències, el públic, que hi assistí, en sortí tan defraudat i amb l'ànim tan decaïgut, que era unànime la lamentació en reconèixer com una vertadera desgràcia, per a la nostra ciuta, que els seus múltiples interessos materials i culturals haguessin d'estar encomanats a uns senyors que tenien una idea tan errada, com lamentable de la seva missió política.

Hi ha qui es creu que la política no és altra cosa que esbatusar-se públicament i dir-se quatre penjaments morals, per anar, però, a l'endemà d'haver-se insultat, de tronc, fer-se extrany compliments, mesclar els seus venjatius rencors, i així tenir més fortalesa el comú verí dels seus personalismes, per atacar a un pacífic i digníssim ciutadà, pel sol fet d'atrevir-se a pensar lliurement i pel seu compte i endemés no avenir-se al tarannà, bon xic endarrerit, d'una empoltronada societat burgesa de casa nostra.

L'esperit dictatorial que ha presidit la vida del país, durant aquests últims anys, s'ha apoderat de la ment de certs individus, a qui els sembla una cosa legal i normal, l'ocupació de càrrecs que sempre haurien de recolzar en la voluntat del poble i no en un poder arbitrari i a vegades dèspota. Aquests senyors no volen veure com no és gens honorable aprofitat l'autoritat que els ha donat un govern nascut d'un acte de violència, per a realitzar una obra descaradament tombada a satisfer interessos purament personals.

Si aquest esperit de caserna i per ço mateix tan poc d'acord amb el caràcter netament civil de la corporació, on exerceixen el seu comès, no influís, d'una manera tan decisiva, en el pensament d'aquests senyors, és ben segur que no s'haurien atrevit a proposar l'aplicació d'un article, per a imposar una mena de càstig, a una persona culta, ben estimada i admirada en el camp de les Belles Arts i que endemés ha portat la direcció de la nostra escola de B. A. amb evident encert (singularment en el terreny de la pintura) com ho prova palesament els nombrosos deixebles-artistes amb que avui compta i que tots l'estimen i admiren de debó.

Realment és vergonyós que s'abusi d'uns càrrecs que la pura casualitat els hi ha portat, i escudats en la seva actual impunitat atentin contra el que més pot ofendre una persona, com és dubtar de la seva honorabilitat i dignitat professional. Aquesta actuació, sí, que entranya una veritable responsabilitat, de caràcter molt més perillós que si es tractés d'un simple afer econòmic, car la seva transcendència, com a intencionadament pertorbadora i detectora de la nostra escassa cultura, podria apreciar-se tan delictiva que inspirés, als nous consellers populars, que a no tardar s'encarregaran del nostre govern municipal, un article o mesura especial per a tots aquells senyors, poc escrupulosos, que consideraren l'administració de la cosa pública, com una perllongació dels seus afers particulars. Aquesta mesura, encara que hagués d'ésser exclusivament d'ordre moral, potser l'hauríem de prendre, sense esperar que la legalitat ens empari, i d'aquesta manera avançar-los-hi el record que el poble en servirà de la seva deplorable gestió, empeltada de caciquisme i dictadura.

Com els conscients...

En el nombre de la setmana passada començàvem l'equivoc obrar dels obrers que a Olot s'anomenen *conscients*, provant com la seva acció desplaçada constitueix un dels entrebancs que ens cal vèncer per a assolir una unió veritable entre els treballadors olotins.

Es un atenuant que amb seguretat afecta a molts d'ells, el constatar que no crec que siguin tots contraris a l'organització per sistema, si bé, amb tot i això, precisa convenir que llur actuació és funesta i que, no per reconèixer la seva ignorància en els afers d'obrerisme, hom pot disculpar-los en el més mínim, ja que, encara que sigui sense coneixement de causa, ajuden a l'obra d'entorpirament que el grup *conscient* porta a cap.

Si pretenim ésser justos en les nostres apreciacions, no ens donarem pas per satisfets localitzant-nos solament amb el comentari de com actuen els *addictes de l'amo*, car a més d'ells i per dissort nostra, són mereixedors d'uns capítols a part, tots aquells obrers que, sense pertànyer descaradament als escamots del patró, per les seves mires personals es situen en terrenys des d'on no poden pas obrar amb plena llibertat, i si no oficial i públicament, almenys de manera oficiosa, no els queda més remei que cloure's de braços o desaparèixer, en els moments de lluita noble i legalitzada.

El desig de conquerir-se sense esforç aquells platxeris—dit amb termes aburgesats, aquells esplais de l'esperit—que injustament ens són vedats, però que no podem posseir-los amb dret sense haver assolit primer la reivindicació de la classe, és gairebé sempre l'esquè que porta desercions en el nostre front únic. Envegem les comoditats de que es volta la burgesia, i pretenim aconseguir-les; amb la impossibilitat d'assolir-ho, ens acontentem compartint les d'ells, i sense heur-n esment, ens fem víctimes una vegada més del jou capitalista, ens lliguem de mans, coartem la nostra llibertat d'acció.

L'aparent amistat entre el patró i l'obrer, és a canvi d'un servilisme exagerat, equivalent en aquests casos a *submissió* incondicional.

Quin paper poden defensar en moments de prova aquells obrers que cerquen en els cafès la companyia de l'amo i donen per acabada la seva obra de reivindicació quan poden jugar-se amb ell un cafè a la manilla, que porten a la butxaca i llegeixen la premsa burgesa perquè es convencin del seu conservadorisme, que li cerquen grills per anar a pescar, a canvi d'un seient en el Ford, servint de regatxo quan el *senyor* organitzi la pesquera o els permeti sentar-se en un silló del piset escoltant els grinyols de la radio.

Recordem, com si les sentíssim ara, les paraules que la filla del fabricant X, bell model de *joven educada a lo Sagrado Corazón*, deia a les amigues, una nit d'aquest passat istiu i que ens feriren les orelles, com el sò de la campana